

BAANTJER

De Cock en de moord op afpraak

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

De Cock en de moord op afspraak

door Peter Römer

De Fontein

1

Lizzy Coen schonk wat verse gemberthee in een glas en herlas wat ze net had geschreven. Het was een roddel over een bekende televisiepresentator die was bekeurd wegens wildplassen. Geen groot nieuws, zou je zeggen, maar haar volgers waren gek op dat soort geheime weetjes. De informatie had ze gekregen van een politievrouw die op het hoofdbureau werkte en die haar vaker van dit soort ‘nieuws’ voorzag. Lizzy had op de middelbare school met de vrouw in de klas gezeten en ook toen al was ze een onverbeterlijke roddelkont geweest. De vrouw wist natuurlijk heel goed dat ze zich daarmee op gevaarlijk terrein begaf, maar ze kon het gewoon niet laten, de schat. En ach, wie deed ze daar nou kwaad mee? Zo’n presentator moest toch zeker beter weten.

Lizzy deed er in ieder geval haar voordeel mee voor haar roddelpodcast. Als dank nam ze de politievrouw twee keer per jaar mee uit lunchen. Ze keek op het notitieblok naast haar laptop, waarop de naam *Ron Doomerik* dik onderstreept stond. Lizzy had een opleiding genoten aan de School voor Journalistiek en had aan die tijd een voorliefde overgehouden voor notitieblokjes. De meeste medestudenten verwerkten hun informatie direct op hun smartphone of laptop, maar

Lizzy schreef liever eerst alles uit. Dat gaf haar overzicht. Controle, dat was waar ze altijd naar op zoek was. Na haar studie had ze een tijdje gewerkt bij een regionaal dagblad, waar ze voornamelijk hadden gelachen om dat ambitieuze 'jonge ding'. Lizzy was ze al snel voorbij gehold en had zich gerealiseerd dat ze haar eigen weg moest kiezen en zich niet moest laten sturen door zo'n uitgezakte, doorrookte redactiechef. Haar talent voor kleinmenselijk leed, voer voor de roddelrubrieken, had haar een baan bij een groot landelijk dagblad opgeleverd en had uiteindelijk geleid naar een eigen podcast, *Gossip Girl*, waarmee ze eindeloos veel volgers voorzag van de laatste nieuwtjes en die haar de financiële onafhankelijkheid had geschonken waar ze altijd naar op zoek was geweest.

Ron Doomerik. Ze tikte met haar pen tegen haar lippen. Ron was redacteur bij een talkshow en hij had haar een verhaal voorgehouden waar ze een veel groter verhaal achter vermoedde. Een smeug verhaal dat ze in delen kon vertellen, waardoor ze haar luisteraars wekenlang aan zich kon binden. Maar het verhaal zou een prijs hebben, daar kende ze hem goed genoeg voor. Ron was gek op geld en had daar blijkbaar nooit genoeg van. Hij zat voor zijn verhalen op de eerste rang en kwam altijd als eerste bij haar, maar als ze niet over de brug kwam ging hij zonder probleem door naar een ander. Hongerige wolven genoeg in haar wereldje. Bij hem kwam ze niet weg met een lunchje twee keer per jaar. Ze moest maar een afspraak met hem plannen. Ze consulteerde de agenda op haar telefoon en zag dat ze weinig afspraken had deze week. Een filmpremière in Tuschinski en een afspraak bij de tandarts, dus ruimte genoeg voor Ron.

De deurbel ging op hetzelfde moment als zijn telefoon. Hij keek op het scherm en bracht het toestel naar zijn oor.

‘Momentje, ik moet even opendoen.’

Hij liep naar de voordeur van zijn flat en keek door het kijkgaatje.

‘O, shit.’

‘Wat?’

‘Het bezoek is weer terug. Blijkbaar iets vergeten. Sorry.’

‘Ik wacht,’ klonk het aan de andere kant van de lijn.

Hij opende de deur en ging zijn bezoek voor naar de huiskamer. ‘Ik weet niet wat je bent vergeten, maar maak een beetje voort, ik zit aan de telefoon,’ zei hij bits, terwijl hij de telefoon weer aan zijn oor legde om het gesprek voort te zetten. Op datzelfde moment voelde het alsof hij een harde klap in zijn rug kreeg, gevolgd door een vlammeende steek die hem op de knieën dwong. Zijn hand klauwde naar achteren, maar de pijn was te heftig.

‘Wat is er? Wat gebeurt daar?’ klonk het door de telefoon.

Ron kermde het uit.

‘Ron? Ron!?’

Maar Ron Doomerik was niet meer tot antwoorden in staat.

Toen rechercheur Jurre de Cock op zijn gemak de grote recherchekamer van het politiebureau aan de Warmoesstraat binnenwandelde, viel hem de muffe geur op die er in de ruimte hing. Alsof hij niet een week, maar drie maanden weg was geweest en de kamer in die tussentijd niet was gebruikt. Het vocht, dat zich in de loop der jaren een weg had gevreten door het plafond en zelfs een muur had aangetast, zorgde ongetwijfeld voor een ongezond klimaat, maar hij snoof de ver-

trouwde geur verheerlijkt op. Daarna liep hij door naar het grote raam achter zijn bureau en zette het open, zodat de frisse ochtendlucht toegang kreeg tot de bedompte ruimte.

Hij was een week met zijn vrouw naar de Belgische kust geweest. Hij hield niet van vakantie en bleef het liefst elke dag rondslenteren in zijn dierbare Amsterdam, maar hij had natuurlijk ook rekening te houden met de wensen van zijn vrouw. Die moest het de rest van het jaar al vaak genoeg zonder hem stellen. En eerlijk is eerlijk, de dagen die hij in Oostende had doorgebracht hadden hem goedgedaan. Het aangename windje had het spinrag uit zijn overbelaste brein geblazen en de zon had gezorgd voor wat kleur op zijn brede kaken. Hij had tevreden zitten turen over het eindeloze water van de zee, terwijl hij mijmerde over de Berlagebrug die hem over een paar dagen weer hartelijk welkom zou heten bij zijn thuiskomst. Hij had genoten van de rust en van het bourgondische leven, dat de zuiderburen toch beter beheersten dan de steile Hollanders. Het was goed maar ook wel weer mooi geweest.

Hij was vanochtend extra vroeg naar het bureau gegaan om in alle rust het werk te kunnen doen dat van zijn afwezigheid gebruik had gemaakt om zich op te stapelen. Maar het viel hem mee. Volgens de wachtcommandant was er niet veel gebeurd in de oude stad. Iedereen had het druk met de toeristen die het centrum overspoelden en die aan het bureau kwamen klagen als ze waren afgezet of beroofd. En ze hadden een dakloze uit de gracht gevist, maar dat bleek een gevalletje alcoholmisbruik. Treurig genoeg, maar er was verder geen werk van gemaakt.

Hij nam plaats achter zijn bureau, vouwde zijn handen

over zijn buik en tuurde werkeloos in het niets. Net op het moment dat hij besloot om dan maar koffie te gaan halen, stormde Lotty de kamer binnen. Ze was al halverwege haar bureau toen ze De Cock zag zitten en verschrikt halt hield.

‘Chef!’

‘Lotty. Wat een haast.’

‘Je was met vakantie.’

‘Ik ben weer terug.’

‘Ja.’ Ze zette zich weer in beweging. ‘Sorry, maar ik moet door.’

‘Waarnaartoe?’

Ze leek even niet te weten wat ze moest antwoorden.

‘We... we hebben een dode.’

De Cock stond langzaam op. ‘Een dode? Vermoord?’

‘Ik neem aan van wel. Dick kreeg vanmorgen vroeg een telefoontje. Hij is al onderweg.’

‘Een telefoontje van wie?’

‘De wachtcommandant.’ Lotty stond inmiddels bij haar bureau en stopte haar laptop in haar tas.

‘Waarom heeft hij mij niet gebeld?’

‘Jij... jij bent op vakantie.’

‘Ik ben nu toch hier!’

‘Ja, nu, maar –’

De Cock wachtte het antwoord verder niet af. Hij liep met grote passen naar de kapstok, griste er zijn hoedje vanaf en liep de kamer uit. ‘Kom mee!’ Het klonk niet bepaald als een vriendelijke uitnodiging.

Beneden in de hal stopte De Cock nog even bij de balie. ‘Je had me verteld dat er niets was gebeurd, Jan!’ beet hij de wachtcommandant toe.

‘Je bent net terug van vakantie,’ klonk het verontschuldigend. ‘En ik had er al een ploeg op af gestuurd, dus ik gunde je een rustig begin van de dag.’

‘Dat bepaal ik liever zelf.’ Hij draaide zich om en beende weg.

‘Je bent geen twintig meer,’ mompelde de wachtcommandant nog, maar De Cock hoorde hem gelukkig al niet meer.

Lotty had koers gezet naar de Houthaven, waar de oproep vandaan was gekomen. Het was het grootste deel van de rit drukkend stil geweest in de oude Golf.

‘Sorry,’ klonk het zacht vanonder het vilten hoedje.

Lotty keek hem even aan.

‘Ik reageerde iets te heftig. Ik weet niet waar dat vandaan kwam.’

‘Ik begrijp het wel.’

‘Het is niet dat ik Dick het onderzoek niet gun, of dat ik denk dat hij het niet aankan. Dick is een bekwame rechercheur. Maar...’ Hij zuchtte.

‘Je wilt niet worden overgeslagen.’

‘De angst dat je niet meer nodig bent, overbodig bent... zoiets zal het wel zijn.’

Lotty schoot in de lach. ‘Chef, je bent één week weg geweest!’

Hij keek haar verontwaardigd aan.

‘En geloof me, we kunnen je niet missen. Nog lang niet.’

Hij hoorde de overtuiging in haar stem en hij geloofde haar.

‘We moeten daar zijn.’ De Cock wees door de voorruit naar een flatgebouw op de hoek van het Wiborgeiland, een van de

nieuwe buurten van de voormalige Houthaven, die de laatste jaren in razend tempo waren gebouwd om de knellende woningnood in de stad te verlichten. De Cock had geen hekel aan deze nieuwbouw. Men had duidelijk getracht wat variatie in de buurten aan te brengen. Je kon er aan een grachtje wonen, terwijl het IJ aan je voeten klotste, en aan de andere kant van de Spaarndammerdijk lonkte de oude binnenstad. Er waren slechtere plekken om te wonen.

Een lift bracht ze naar de derde verdieping van het lage flatgebouw, naar het appartement waar het slachtoffer was aangetroffen. Toen de liftdeur openging zagen ze Vledder in de deuropening van het appartement staan. Hij keek op uit zijn notitieboekje.

‘De Cock!’ Er klonk teleurstelling door in zijn stem, maar de grijze rechercheur sloeg er geen acht op.

‘Ja, we zijn er weer,’ antwoordde hij droog. ‘Wat hebben we?’

Vledder sloeg zijn notitieboekje dicht en maakte zich los van de deurpost. ‘Ron Doomerik. Begin veertig. Met een mes in zijn rug gestoken.’

‘Dan kunnen we een ongelukje uitsluiten.’ De Cock glimlachte geforceerd en keek langs Vledder heen de woonkamer in, waar de forensische dienst bezig was met het sporenonderzoek. In het midden van de kamer lag, op een hoogpolig wit tapijt, het lichaam van een man. In zijn rug stak iets wat op een dolk leek.

Dokter Den Koninghe, die niet de moeite had genomen een beschermend pak aan te doen, trok de latex handschoenen van zijn handen en borg ze weg in zijn jaszak. Hij richtte zich tot De Cock. ‘Ik dacht dat je weg was.’

‘Ik ben weer terug.’

‘Een fijn welkom.’ Hij wees op het lichaam. ‘Deze vriend is er geweest en jij mag uitzoeken waarom.’

‘Dat is mijn lot,’ antwoordde De Cock bescheiden.

‘Ik ben bang dat die dolk vanbinnen een behoorlijke ravage heeft aangericht. Maar de details horen we later.’

‘Kun je iets zeggen over het tijdstip van overlijden?’

‘De lijkstijfheid is volledig, dus ik ga uit van zo’n tien tot twaalf uur geleden. En niet veel langer gezien de verdere staat van het lichaam. Maar je weet, het blijft een gok.’

‘Gisteren begin van de avond dus.’

‘Dat is jouw conclusie. Ik ga, gegroet.’

De dokter wrong zich tussen de rechercheurs door en liep zonder om te kijken naar de lift.

‘Vreemde figuur...’ mompelde Vledder hoofdschuddend.

‘Dat hoorde ik!’ riep de dokter net voor de liftdeur zacht dicht gleden.

De Cock wierp een blik de ruime kamer in. Een glazen pui gaf toegang tot een balkon waarvan je een prachtig uitzicht had over het IJ. Hij had nooit de neiging gehad om de binnenstad, waar hij nu al decennia woonde, te verlaten, maar voor zo’n uitzicht... De kamer was spaarzaam maar duur ingericht, met lichte, comfortabele meubels, en aan de muren hing kleurrijke kunst. Het vertelde iets over de aard van de bewoner, die nu voorover op zijn witte vloerkleed lag, waarop een roestbruine verkleuring zichtbaar was.

‘Wie heeft de ontdekking gedaan?’

Vledder raadpleegde zijn notitieboekje. ‘Titia Luyten. Naar ik begrepen heb is zij de vriendin van het slachtoffer. Ze staat in de keuken bij Keizer.’

De keuken was niet groot, maar net zo licht als de woonkamer en voor zover De Cock kon zien goed geoutilleerd. Op het aanrecht stonden blinkende machines en op een plank boven het aanrecht stond een imposante rij kookboeken.

Tegen het fornuis stond een vrouw in een blauw mantelpakje die met een trillende hand een glas witte wijn naar haar lippen bracht. Haar ogen stonden troebel en staarden in het niets. De Cock vermoedde dat ze in een shock verkeerde. Ze was een goed uitzierende tengere vrouw, met een open gezicht en kortgeknipt blond haar. Type stewardess, zou zijn vrouw hebben gezegd.

Keizer stond er wat ontredderd bij. ‘Ze reageert nergens op,’ fluisterde hij tegen zijn collega’s.

‘Mevrouw Luyten?’

De vrouw reageerde niet, maar nam een flinke slok van haar wijn.

‘Mevrouw Luyten, mijn naam is De Cock. Ik onderzoek de dood van uw... partner?’

De vrouw draaide haar hoofd in zijn richting, maar ze leek hem niet te zien. De Cock nam aan dat ze nu een heel ander beeld op haar netvlies had. Een gruwelijk beeld.

‘Ron is dood,’ mompelde ze. ‘Mijn schuld.’ Ze knikte een paar keer nadrukkelijk en ledigde toen haar glas in één keer. ‘Ik heb dat gedaan.’

De volgende boeken van Baantjer zijn bij De Fontein verschenen:

- 1 De Cock en een strop voor Bobby
- 2 De Cock en de wurger op zondag
- 3 De Cock en het lijk in de kerstnacht
- 4 De Cock en de moord op Anna Bentveld
- 5 De Cock en het sombere naakt
- 6 De Cock en de dode harlekijn
- 7 De Cock en de treurende kater
- 8 De Cock en de ontgoochelde dode
- 9 De Cock en de zorgvuldige moordenaar
- 10 De Cock en de romance in moord
- 11 De Cock en de stervende wandelaar
- 12 De Cock en het lijk aan de kerkmuur
- 13 De Cock en de dansende dood
- 14 De Cock en de naakte juffer
- 15 De Cock en de broeders van de zachte dood
- 16 De Cock en het dodelijk akkoord
- 17 De Cock en de moord in seance
- 18 De Cock en de moord in extase
- 19 De Cock en de smekende dood
- 20 De Cock en de ganzen van de dood
- 21 De Cock en de moord op melodie
- 22 De Cock en de dood van een clown
- 23 De Cock en een variant op moord
- 24 De Cock en moord op termijn
- 25 De Cock en moord op de Bloedberg
- 26 De Cock en de dode minnaars
- 27 De Cock en het masker van de dood
- 28 De Cock en het lijk op retour
- 29 De Cock en moord in brons
- 30 De Cock en een dodelijke dreiging
- 31 De Cock en moord eerste klasse
- 32 De Cock en de bloedwraak
- 33 De Cock en moord à la carte
- 34 De Cock en moord in beeld
- 35 De Cock en danse macabre
- 36 De Cock en een duivels complot
- 37 De Cock en de ontluisterende dood
- 38 De Cock en het duel in de nacht
- 39 De Cock en de dood van een profeet
- 40 De Cock en kogels voor een bruid
- 41 De Cock en de dode meesters
- 42 De Cock en de sluimerende dood
- 43 De Cock en 't wassend kwaad
- 44 De Cock en het roodzijden nachthemd
- 45 De Cock en moord bij maanlicht
- 46 De Cock en de geur van rottend hout
- 47 De Cock en een dodelijk rendez-vous
- 48 De Cock en tranen aan de Leie
- 49 De Cock en het lijk op drift
- 50 De Cock en de onsterfelijke dood
- 51 De Cock en de dood in antiek
- 52 De Cock en een deal met de duivel
- 53 De Cock en dood door hamerslag
- 54 De Cock en de dwaze maagden
- 55 De Cock en de dode tempeliers
- 56 De Cock en de blijde Bacchus
- 57 De Cock en moord op bestelling
- 58 De Cock en de dood van de Helende Meesters
- 59 De Cock en moord in reclame
- 60 De Cock en geen excuus voor moord
- 61 De Cock en de gebrandmerkte doden
- 62 De Cock en een veld papavers
- 63 De Cock en de broeders van de haat
- 64 De Cock en de dood van een kunstenaar
- 65 De Cock en de dartele weduwe
- 66 De Cock en moord in triplo
- 67 De Cock en een recept voor moord
- 68 De Cock en de wortel van het kwaad
- 69 De Cock en moord in de hondsdagen
- 70 De Cock en de dood in gebed
- 71 De Cock en de onzichtbare moordenaar
- 72 De Cock en de moord in het circus
- 73 De Cock en de dood van een engel
- 74 De Cock en de rituele moord
- 75 De Cock en het lijk aan de Amstel
- 76 De Cock en de dode diva
- 77 De Cock en de vermoorde onschuld
- 78 De Cock en het dodelijk doel
- 79 De Cock en de zoete wraak
- 80 De Cock en de moord op maat
- 81 De Cock en een duivels dilemma
- 82 De Cock en de naakte waarheid
- 83 De Cock en de dood van een kerkrat
- 84 De Cock en de zwarte weduwe
- 85 De Cock en de levende dode
- 86 De Cock en kermis in de hel
- 87 De Cock en de schaduw van de dood
- 88 De Cock en de schim uit het verleden
- 89 De Cock en de eenzame dood
- 90 De Cock en moord op stand
- 91 De Cock en een dodelijk spel
- 92 De Cock en de ongehoorde moord
- 93 De Cock en het kind van de rekening
- 94 De Cock en de kus des doods
- 95 De Cock en de moord op afspraak

Eerste druk augustus 2024

Copyright © 2024 Peter Römer

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Bart Hendrix

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam

ISBN 978 90 261 6601 3

ISBN e-book 978 90 261 6605 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6606 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.